

Ἁγίου Ἰγνατίου Μπριαντσιανίνωφ

Φωνή ἀπό τήν αἰωνιότητα

Σκέψεις γραμμένες ἀπό τόν Ἅγιο Ἰγνάτιο,
μέ ἀφορμή τήν κοίμηση κάποιου στενοῦ παιδικοῦ φίλου του.

Μέσα σό μισοσκόταδο τῆς ἥσυχης καλοκαιρινῆς βραδιᾶς, στεκόμουνα ἄμνος καί συλλογισμένος πάνω ἀπό τό μνήμα τοῦ φίλου μου. Τήν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε τελεσεῖ Μνημόσυνο γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του. Ἡ οἰκογένειά του εἶχε παραμείνει γιά πολλή ὥρα στόν τάφο του. Λόγια δέν ἀκούγονταν σχεδόν καθόλου· μόνο θρῆνοι. Τούς θρῆνους τούς ἀκολουθοῦσε βαθιά σιωπή· τί σιωπή τήν ἔλυναν νέοι θρῆνοι. Αὐτή ἡ ἐναλλαγή θρῆνων καί σιωπῆς κράτησε ἀρκετά.

Στεκόμουνα, λοιπόν, τώρα ἄμνος καί συλλογισμένος πάνω ἀπό τό μνήμα. Ξάφνου, μοῦ ἤρθε μιά ἀπροσδόκητη, μιά θαυμαστή ἔμπνευση. Σάν ν' ἄκουσα τήν φωνή τοῦ νεκροῦ! Τόν ἄκουσα νά μιλά! ... Αὐτήν, τήν πέρ' ἀπό τόν τάφο ὁμιλία του, αὐτόν τόν μυστικό λόγο του, αὐτό τό ἔξοχο κήρυγμά του, πού ἐκφωνήθηκε στά τρίσβαθα τῆς ψυχῆς μου, καταγράφω τώρα μέ τρεμάμενο χέρι:

«Πατέρα μου! Μητέρα μου! Γυναίκα μου! Ἀδελφές μου. Μέ μαῦρα ροῦχα ντυμένοι, μέ βαθιά θλίψη σίς ψυχές σας ἀπλωμένη καί στά πρόσωπά σας ζωγραφισμένη, μέ σκυμμένα τά κεφάλια σας, συναχθήκατε γύρω ἀπό τόν μοναχικό μου τάφο καί συζητᾶτε μέ τόν ἄφωνο κάτοικό του σιωπηλά, μόνο μέ τίς σκέψεις καί τά αἰσθήματα. Οἱ καρδιές σας εἶναι μαῦρες ἀπό τήν ἀβάσταχτη ὀδύνη. Σάν χείμαρροι ξεχύνονται τά δάκρυα ἀπό τά μάτια σας. Ἡ λύπη σας δέν ἔχει μέτρο, τά δάκρυά σας δέν ἔχουνε τελειωμό.

Παιδιά μου, παιδιά μου! Ἐδῶ κι ἐσεῖς, πάνω ἀπό τήν πλάκα τοῦ τάφου! Κι ἀπό τά δικά σας ματάκια κυλᾶνε δάκρυα. Οἱ καρδιές σας, ὅμως, δέν ξέρουν γιατί κλαῖνε τά μάτια, πού ἀπλῶς μιμοῦνται τό κλάμα τοῦ πατέρα μου καί τῆς μητέρας μου. Ἀποθαυμάζετε τόν γυαλιστερό γρανίτη τῆς ταφόπετρας. Ἀποθαυμάζετε καί τήν ἐπιγραφή τῆς μέ τά χρυσά γράμματα. Αὐτός ὁ γρανίτης, ὅμως, κι αὐτή ἡ ἐπιγραφή ἀναγγέλλουν τήν πρόωρη ὀρφάνια σας.

Πατέρα μου! Μητέρα μου! Γυναίκα μου! Φίλοι μου! Γιατί στέκεστε τόσον ὥρα γύρω ἀπό τόν τάφο μου, πάνω ἀπό τήν κρύα πέτρα, τόν ψυχρό ἐπιτάφιο φρουρό μου; Τό ἄψυχο σῶμα μου εἶναι πιά παγωμένο. Σύμφωνα μέ τήν ἀπόφαση τοῦ παντοδύναμου Δημιουργοῦ, ἐπιστρέφει στή γῆ καί γίνεται χῶμα. Ποιές βαριές σκέψεις σᾶς κυριεύουν καί σᾶς κρατοῦν ἐδῶ; ... Οἱ λειτουργοί τοῦ Θεοῦ ἔκαναν μπροστά στόν σιωπηλό τάφο δεήσεις γιά τήν ἀνάπαυσή μου, ἰκέτησαν τόν Σωτήρα Κύριο νά εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη μου, κι ἔφυγαν. Πηγαίνετε

κι έσεϊς. Χρειάζεστε ξεκούραση μετά τόν τόσο κόπο τών ψυχών καί τών σωμάτων σας, πού βασανίστηκαν καί σπαράχθηκαν από τή λύπη.

Μά, δέν φεύγετε;! ... Μένετε έδω;! ... Καθηλωθήκατε στόν τόπο τής ταφής μου ... Μέ τή σιωπή σας, πού λέει πολύ περισσότερα άπ' όσα θά μπορούσε νά πεϊ ό πιό ευγλωπος ρήτορας, μέ τήν ψυχή σας, πού εΐναι άνεξιχνίαστη, μέ τήν καρδιά σας, όπου ή πλημμύρα τών αισθημάτων προξενεί σύγχυση, δέν άπομακρύνεστε άπό τό μνήμα, τό άψυχο μνήμα, πού σκεπάστηκε γιά πολλούς αιώνες μέ μία πέτρα. Τί περιμένετε; ... Μήπως ν' άκούσετε κάτω άπό τήν πέτρα, μέσ' άπό τή γñ, τήν μελαγχολική φωνή μου; Δέν ύπάρχει πιά αύτή ή φωνή! Μόνο μέ τήν σιωπή μου μιλω τώρα. Σιωπή, ήσυχία άδιατάρακτη – νά ποιά εΐναι ή κληρονομιά του κοιμητηρίου, ώσπου ν' άκουστούν οί σάλπιγγες τής αναστάσεως. Τά λειψανα τών νεκρών μιλιανε δίχως τούς φθόγγους του επίγειου λόγου. Μέ τήν φθορά τους κάτω άπό τή γñ, οί νεκροί κάνουν τό πιό δυνατό κήρυγμα, άπευθύνουν τήν πιό πειστική νουθεσία στους ταλαίπωρους αναζητητές τής φθοράς, πού τόσο θόρυβο κάνουν πάνω στή γñ!

Έχω άκομα φωνή! Μιλω μαζί σας καί άποκρίνομαι στους άφανέρωτους λογισμούς σας, σιά άναπάντητα έρωτήματά σας. Άκούστε με! Ξεχωρίστε τή λαλιά μου μέσα στήν άπειρόφωνη λαλιά, μέ τήν όποία ή αιωνιότητα μιλάει στόν χρόνο. Ένιαία εΐναι τής αιωνιότητας ή λαλιά, ένιαία καί άμετάβλητη. Δέν ύπάρχει σ' αύτήν ή γήινη άστάθεια, δέν ύπάρχει ή έγκόσμια ρευστότητα. Μία εΐναι έκει ή ήμέρα, μία ή καρδιά, μία ή σκέψη. Έκεϊνος πού όλα τά ένοποιεί εΐναι ό Χριστός. Νά γιατί εΐναι μία καί ή φωνή πού έρχεται άπό έκει. Μέσα σ' αύτή τή φωνή τής αιωνιότητας, μέσα σ' αύτή τή σιωπηλή μά συνάμα καί βροντερή φωνή, ξεχωρίστε τή φωνή μου! Εΐναι δυνατόν, νά μήν γνωρίζετε έσεϊς, οί συγγενείς καί οί φίλοι μου, τή φωνή μου; Μολονότι εΐναι ένωμένη μέ τή μυριόστομη αλλά ένιαία φωνή τής αιωνιότητας, έχει τή δική της ξεχωριστή άπόχρωση, εΐναι σαν τόν ήχο μιās χορδής πολύχορδου πιάνου. Σ' όλους μας άπευθυνόταν ή φωνή τής αιωνιότητας, άπό τόν καιρό πού γεννηθήκαμε. Σ' όλους μας μιλούσε, όταν ήμασταν άκομα μικροί τόσο, πού δέν μπορούσαμε νά τήν κατανοήσουμε. Σ' όλους μας μιλούσε, όταν φθάσαμε σέ ήλικία ώριμη τόσο, πού μπορούσαμε, αλλά καί όφείλαμε νά τήν προσέξουμε καί νά τήν κατανοήσουμε.

Φωνή τής αιωνιότητας! ... Άλίμονο! ... Λίγοι εΐναι έκεινοι πού σ' άφουγκράζονται στό πολύβουο ξενοδοχείο τής γñς! Άλλοι δέν σέ προσέχουν λόγω τής άνώριμης ήλικίας τους καί άλλοι λόγω βιοτικών μεριμνών ή διασκεδάσεων. Έσύ, ώστόσο, δέν σωπαίνεις. Μιλās, μιλās ... Καί τελικά, μέ τόν τρομερό άπεσταλμένο, τόν θάνατο, άπαιτείς άπό τόν προσεκτικό ή άπρόσεκτο άκροατή λογοδοσία – πόση προσοχή έδωσε καί πόση ύπακοή έκανε στίς μεγάλες ρήσεις σου.

Γιά ν' άκουστέϊ ξεκάθαρα άπό σας ή φωνή τής αιωνιότητας, γιά νά είσχωρήσει βαθιά στήν καρδιά σας, γιά νά προσελκύσει στόν λόγο τής σωτηρίας τόν νοϋ σας, ό Θεός συναρίθμησε κι έμένα σ' έκεινους πού μιλοϋν άπό τήν

αἰωνιότητα. Ἡ φωνή μου ἐνώθηκε μέ τήν ἐνιαία φωνή τοῦ διαπλάτου ἀόρατου κόσμου. Γιά ὄλους τούς ἐπίγειους στρατοκόπους εἶμαι νεκρός, γι' αὐτό καί ἄφωτος, ὅπως ὄλοι οἱ νεκροί. Ἀλλά γιά σᾶς εἶμαι ζωντανός νεκρός καί σᾶς μιῶ. Σᾶς νουθετῶ μέ λόγια ἀποκαλυπτικά, λόγια σωτήρια, λόγια πιό σπουδαῖα ἀπό κείνα πού θά σᾶς ἔλεγα μένοντας ἀνάμεσά σας καί κυνηγώντας μαζί σας τίς σκιές τῶν ἀγαθῶν. Μ' αὐτές τίς σκιές ἡ φθορά χλευάζει καί καταστρέφει τούς ἐξόριστους τοῦ παραδείσου, πού τοποθετήθηκαν πρόσκαιρα στό ξενοδοχεῖο τῆς γῆς, γιά νά συμφιλιωθοῦν μέ τόν Θεό.

Ὁ Θεός εἶναι πολυέλεος, ἀμεταμέλῃτα πολυέλεος. Ἄν ἦταν ἀναγκαῖο καί ὠφέλιμο, ξάφνου, μέσ' ἀπό τό σκοτάδι τοῦ τάφου, κάτω ἀπ' τή βαριά πέτρα, θά σᾶς μιλοῦσα πραγματικά! Μά, γιά τόν οὐρανό, κάθε ἰδιαίτερη φωνή ἀπό τήν αἰωνιότητα εἶναι περιττή. Καί πῶς νά μήν εἶναι, ἀφοῦ ὁ Θεός ἔστερξε νά ἀναγγεῖλει σπὴν οἰκουμένην τό ἅγιο θέλημά Του, τούς αὐστηροὺς νόμους τῆς αἰωνιότητας – νόμους μακάριους γιά τούς ὑπάκουους ἀνθρώπους καί φοβεροὺς γιά τούς ἀνυπάκουους - ὄχι μόνο μέ ἰσάγγελους ἀνθρώπους, ἀλλά καί μέ τόν ἴδιο τόν μονογενῆ Υἱό Του; «Ἐχουσι Μωϋσέα καί τούς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν», ἦταν ἡ ἀπάντηση τοῦ οὐρανοῦ στόν νεκρό, πού παρακαλοῦσε νά κηρυχθεῖ ἡ αἰωνιότητα ἀπό ἕναν ἄλλο νεκρό στούς σωματικά ζωντανούς ἀλλά ψυχικά νεκροὺς ἀνθρώπους τῆς γῆς. «Εἰ Μωϋσέως καί τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδέ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῆ πεισθήσονται».

Φίλε μου, νεκρέ, ἀλλά μέ τόν ζωντανό λόγο ἀκόμα στά χεῖλη! Δέξου τούτη τήν παραγγελία μου καί ἐκπλήρωσέ την: Νά ὁ πατέρας μου! Νά ἡ μητέρα μου! Νά ἡ γυναίκα μου! Νά οἱ συγγενεῖς μου! Δέν μπορῶ νά τούς μιλήσω διαφορετικά, παρά μέ τήν ἐνιαία φωνή τῆς αἰωνιότητας. Μέσα της ἀκοῦνε καί τή δική μου φωνή ... Naί, τήν ἀκοῦνε! ... Ἀλλά δέν ἔχω ξεχωριστό, δικό μου λόγο ... Φίλε μου, γίνε ὁ λόγος μου. Ἀπό τό κοινό θησαυροφυλάκιό μας, ἀπό τήν ἀγία αἰωνιότητα, πές τους, ἀντί γιά μένα, τά λόγια τοῦτα, πού τούς εἶναι ἀπαραίτητα: Ἡ παροῦσα ζωή εἶναι ἕνα φευγαλέο, ἕνα ἀπατηλό ὄνειρο. Ἡ αἰωνιότητα εἶναι βέβαιη. Μά ὑπάρχει καί ἡ αἰωνιότητα τῆς δυστυχίας! ... Ἐσεῖς ἀποκτῆστε τήν αἰωνιότητα τῆς μακαριότητας, μέ τήν προσοχή καί τήν ὑποταγή στόν πανάγιο νόμο τοῦ Πανάγιου Θεοῦ· κι ἐλάτε κοντά μου γιά τήν ἀληθινή, τήν ἀτελεύτητη εὐφροσύνη, ὁ καθένας στή δική του ὥρα, τήν ὥρα πού καθόρισε ὁ ἴδιος καί μοναδικός Κύριος».

(1848–Λαύρα Ἀγ.Σεργίου). (Ἐπιλογή κειμένου: Μοναχός **Νεκτάριος** Μπουραζερίτης)

ΔΙΟΡΘΩΤΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ:

Ἐπιβεβλημένη διόρθωση: Στό τεῦχος Μαρτίου, ἐνεστῶτος ἔτους, αὐτοῦ τοῦ Περιδικοῦ, ἀναφέρθηκε ἐσφαλμένως, ὅτι ὁ ἀείμνηστος τυφλός Φιλολόγος Ἡλίας Τανταλίδης, ἦταν τό 1900 Καθηγητής τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης. Ζητῶ συγγνώμην, διότι πληροφορήθηκα, ὅτι πολύ νωρίτερα, τό 1876, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ. Ἀπλῶς, τό βιβλίό τῶν ποιημάτων του (1900), δέν τόν ἀναφέρει ὡς ἤδη κοιμηθέντα, ἀλλ' ἀπλῶς ὡς Καθηγητήν τῆς Σχολῆς αὐτῆς. (Μοναχός **Νεκτάριος** Μπουραζερίτης)